

tydelig Sag, og først havde den høitærede Minister sagt, at han ikke kunde gaa ind paa den paa Grund af de Konsekvenser, som den kunde drage efter sig, idet han fremhævede, at disse vare meget farlige. Jeg maa nu med Hensyn til dette Punkt erklære, at Alt, hvad vi nys hørte den høitærede Minister fremføre, slet ikke rænte Forslaget, thi den høitærede Minister fremførte først, at der ikke eksisterede nogen Ret for en Mand til at forlange Træer eller skadelige Plantninger fjernede fra en Amdens Grund, og bemærkede, at: der i Høgnsløven kun var Tale om Folk, der vare Naboer i den Forstand; at de havde fælles Høgn. At, der nu ganske vist ved hin Lov er erhvervet en Ret med Hensyn til høitammende skadelige Høgn, behøver jeg, da denne Lov som bestemt kun er 3 Aar gammel, sandelig ikke at minde om; her er en Ret tilstede og, hvis der ikke havde ligget en Bet imellem i dette Tilfælde, vilde baade Høgnsynsmændene, Landvæsenkommissionen og Overlandvæsenkommissionen og vistnok ogsaa de Herrer, som have talt i denne Sag, have været fuldstændig enige om, at disse Vile skulde kappes. Men her mangler Noget med Hensyn til selve Høgnsløven; her er ikke Tale om Træer, der staa inde i andre Folks Haver eller 12 Alen fra en anden Mand's Grund, men her er Tale om en ganske egen Nabo, nemlig det Offentlige, der ligger imellem to andre Naboer. Det er en Mand, en juridisk Person, som man i Reglen ikke kan behandle som andre Naboer. Naar det nu er givet, hvad vist de fleste Landboere ville give mig Medhold i, at der netop ved Veigrøfter findes mangfoldige af disse høitammende og skadelige Høgn, vil Loven ikke kunne komme til Anvendelse, saasnart Høgnsløvens § 9 ikke faar et Tillæg, som gjør det mulig for Landvæsenkommissionen og Overlandvæsenkommissionen at beskutte Manden, saafremt han føler sig brøstholden. Deri ser jeg intetsomhelst farligt Princip; jeg tror, at det er en ligefrem fuldstændiggjørelse af Loven, og saafremt denne fuldstændiggjørelse ikke bliver til, men det bliver Udbyttet af denne Forhandling, at, saafremt der ligger en Bet imellem, kan § 9 i Høgnsløven aldrig beskutte nogen af dem, der ellers føle sig brøstholdne

ved: disse Høgn, saa forekommer det mig, at det er et meget tarveligt og meget skadeligt Udbytte af Forhandlingerne om dette Lovforslag, og saa vil det da fremgaa tydeligt, om ikke i denne, saa i en snart kommende Samling, at der maa gjøres en Tilføielse, hvis ikke Loven i maasse Halvdelen af sine Tilfælde — og jeg mener nu, at det er mange flere Tilfælde — skal blive til ingen Nytte for de Bedkommende. Her er nemlig ikke Tale om nogle enkelte Piletræer, men om en hel Række Piletræer, som skade ikke blot denne Mand, men mange flere, og man veed jo, at i slige Tilfælde søger en enkelt Mand at faae Sagen afgjort, og flere søge ikke Enkeltmand paa een Gang; dette er Noget, som finder Sted i mange Tilfælde. Enhver, som har reist noget ude paa Landet, kjenner vist disse store Høgn, som fra alle Sider anses for skadelige, og derfor vil jeg ganske trostigt til Trods for den høitærede Ministers Fraraadelse og til Trods for ærede Medlemmers Raad om, at tage Forslaget tilbage, føle mig fuldstændig overbevist om herved at have søgt at bevirke et Gode for dem, som vi sigtede til at beskutte for 3 Aar siden, og som ved en Krænkelte, der gaar ud paa, at fratage dem den Beskyttelse, som vi havde tilfattet at give dem — eller i alt Fald havde vi da ikke tænkt paa, at Loven kunde faae en saadan Anvendelse — henstilles i lang Tid uden saadan Beskyttelse.

Indenrigsministeren: Jeg erkjender naturligvis ikke, at jeg har gjort mig skyldig i den Modsigelse, som det ærede Medlem sagde, at jeg havde. Jeg begyndte netop mit Foredrag med, at det ærede Medlem ikke havde Ret i den Betragtning, han gjorde gjældende, at man kunde anvende Høgnsløvgivningen udenfor de Tilfælde, hvor der virkelig var Spørgsmaal om Høgn mellem Naboer, og jeg benyttede da Leiligheden til at sige, at det forekom mig, at, dersom den Danke, det Princip, det ærede Medlem vilde nedlægge i dette Lovforslag, virkelig havde Berettigelse, maatte det konsekvent føre til, at man for ensidig at beskutte den ene Part tvinger den anden til at tage store Træer bort, ja, selv om de som i nærværende Tilfælde staa 12 Fod og 20 Tommer